KULT BÍLÉHO PLÁŠTĚ A CIVILIZACE STRACHU

- CZ24 News | 20. prosince 2021

ČESKO: Branislav Michalka uvažuje nad tím, jak je možné, že současná covidová totalita tak dobře funguje bez účinného odporu větší části společnosti

Kult bílého pláště, tedy zbožňování a fetišizace vědeců obecně – ale těch z oboru medicíny zvláště – začala přibližně v polovině 19. století. Tehdy se dostavily první úspěchy, které dokázaly v masovém měřítku potlačovat onemocnění, do té doby považovaná za běžnou součást života. Úspěchy vědecké medicíny postupně proměnily lidské vnímání nemocí, délky života a nakonec i smrti. Z nemoci, jako běžné součásti života, jednoho z důsledků dědičného hříchu a porušenosti lidského těla, se stalo něco, co podle moderního kánonu vlastně k životu ani nepatří.

Lékařská věda zredukovala výrazně počet dětí umírajících při porodu, nebo krátce po něm, zredukovala dětskou úmrtnost a prodloužila lidský život. Lidé ve starším věku se těšili ze zdraví v takovém počtu, který byl dříve nemyslitelný. Už i proto, že onemocnět v minulosti často znamenalo zemřít. I jednoduché fraktury ve středověku končily smrtí; zánět a otrava krve nebyly nikdy daleko. Zůstali opravdu jen ti nejodolnější. Od 19. století to však už tak nebylo, a zásluhu na tom měla lékařská věda.

Oslavené tělo

Úspěch medicíny, spojené s osvícenským odmítnutím křesťanství, otřásly tisíciletými představami o stabilním údělu člověka na Zemi. Svět přestal být slzavým údolím, a pokud jím stále byl, všichni začali věřit, že se to musí a také dá změnit. Před lidstvem se otevřela nová, krajně optimistická vize budoucnosti, v níž bude člověk osvobozen od jha tělesných neduhů, a vlastně teprve potom dosáhne plně zdravé podoby.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Není obtížné rozpoznat za tímto očekáváním sekularizovanou a z Nebe na Zemi snesenou křesťanskou ideu oslaveného lidského těla, které bude lidem dáno v den Posledního Soudu. Ten byl však moderním lidstvem odložen do starého ideologického železa, jako tmářský přežitek a „oslavené tělo“ se mělo dostavit ke každému už zde na zemi – a to právě pomocí lékařské vědy.

Není se tedy proč divit, že reprezentanti této vědy, od kterých se tolik očekávalo a stále očekává,

začali požívat mezi lidmi vážnost, která byla v minulosti vyhrazena divotvůrcům. Začali v podstatě plnit určitý náhradní úkol místo stále méně váženého kněžského stavu. Stav lékařský nejenže jednal viditelné „zázraky“ před očima lidí, ale v osobách svých psychologů a psychoanalytiků suploval pastýře duší a také reguloval svědomí. Vznikl jak kult bílého pláště, tak i vědecké odbornosti řídící lidskou společnost obecně.

Tento kult ve 20. století, navzdory častým fatálním morálním selháním, které jasně ukazovaly, že i synové vědy jsou jen obyčejní hříšníci jako všichni ostatní, ještě zbytněl.

Je zřejmé proč

Ztrátou smyslu své existence v posmrtném životě, uplo se lidstvo na to, co mu zbylo: na život pozemský. Ten mu však uměl prodloužit, vylepšit a usnadnit jen jeden druh lidské bytosti – šaman v bílém plášti, pan doktor. Proto se úcta k němu stupňovala a jeho život byl prezentován, často v rozporu s realitou, jako život humanistického misionáře, chápajícího a obětavého, morálně neposkvrněného a svítícího jako maják útěchy a naděje na rozbouřeném moři života.

Od 60. let 20. století začaly hromadně vznikat filmy a seriály, které utvrzovaly masy v tomto obraze. Ať už to byli neustále vtipkující skvělí kluci ze seriálu MASH, personál nemocnice v seriálu Chicago Hope, či naše socialistická varianta v podobě hyperseriózního doktora Sovy z Nemocnice na okraji města a jeho do roztrhání těla pracujícího týmu, nebo z novějších vzpomeňme doktora House, doktorku Quinnovou a tak dále, výčet by nebral konce. Miliony lidí s nadšením sledují, jak se v těchto medicínských eposech řeší neustálé nemoci, nemoci a zase nemoci.

A nikoho to nenudí, nikoho to neomrzí. Je to totiž téma, kterým žije většina populace. Ta rezignovala na posmrtný život a neustále si musí proto klást otázku ohledně toho, co by se mohlo stát hrozbou pro její pozemské přebývání. A samozřejmě také otázku, kdo a jak kvalitně dokáže tuto hrozbu odstranit. Proto chtějí vědět a vidět, nejlépe každodenně, že garanti prodlužování a uchování jejich pozemského života jsou zde, bdí nad nimi, nespí a neustále přemýšlejí jak je budou léčit, případně jim omlazovat pleť, vyrábět nová prsa a zadky, odstraňovat nedostatky a bojovat proti smrti .

Tato totální mentální závislost moderního člověka na lékařích, farmaceutickém průmyslu a medicíně a jejich „zázracích“, se dá prolomit jen tehdy, když se člověk obrátí na výše stojícího protektora, kterým je Bůh Všemohoucí. Ten může člověka vzít pod svou ochranu a říct mu: *„Neblázni, prach jsi a v prach se obrátíš. Přestaň tak křečovitě utíkat před smrtí, ale raději se na ni dobře připrav. Přijde, ať chceš nebo nechceš. Žádní lékaři tě nakonec před ní neochrání, i oni leží na hřbitovech.* Zároveň mu vloží do srdce víru a naději v plnost posmrtného života, který převyšuje život pozemský. Pod zorným úhlem této perspektivy uvidí lékařskou vědu v její skutečné podobě: jako jeden z možných pomocných nástrojů ke zmírnění lidského údělu, a ne jako zázračnou osvícenskou cestu k transformaci člověka a jeho pozemské renovaci.

Problém je, že k tomu, aby se mohl člověk ucházet o toto Boží ochranu, musel by poslouchat Jeho přikázání. A to se modernímu člověku příliš nechce. Takže, v duchu hesla: „Lepší vrabec v hrsti, než holub na střeše“, spolehne se přece jen na ty lékaře. Oni to už nějak vyřeší.

Důsledkem této závislosti jsou dva jevy:

vliv lékařské vědy na všechny oblasti života společnosti a strach.

O totálním vlivu medicínských témat na chod společnosti už po posledních dvou letech nemusíme pochybovat. A strach, ten také nemusíme hledat někde po koutech: ten se zde rozvaluje kolem nás a

je tak hustý, že by se dal krájet. Přitom celá evropská civilizace dobře ví, jak se zahání tento strach, protože to tak dělala dva tisíce let, když se modlila: *„Buď vůle Tvá, jak v Nebi tak i na Zemi…*“

Proto je téměř neuvěřitelné, že kvůli onemocnění, které ve srovnání s pandemiemi minulosti nesplňuje ani základní kritéria co do počtu obětí, se všechny sféry života společnosti obrátily naruby. Tato moc lékařské vědy nad společností je však úměrná stavu, v jakém se lidstvo ocitlo – jeho strachu ze smrti a nemocí.

A zde docházíme k největšímu paradoxu: čím větší je schopnost lékařské vědy léčit, tím více narůstá u lidí strach ze smrti a nemocí. Namísto spokojenosti, že se podařilo tolik vylepšit, přichází strach, za kterým se skrývá otázka: Jak to, že se ještě vůbec nějaké nemoci vyskytují? Jak to, že ještě vůbec někdo umírá? Za touto ustrašenou atmosférou se již rýsují další otázky symbolizující hloupost moderní doby a které s rozhořčením vznášejí něco jako nárok na „právo nezemřít“.

Vznikla masa, pro kterou se prodloužení pozemského života, byť jen o jeden den, stává hodnotou převyšující všechny hodnoty světské i nebeské. A ti, kdo se odváží zpochybnit tento jejich nárok, jsou označeni za nepřátele společnosti a lidstva, odporné vyvrhele, které odsuzuje dokonce samotná Církev.

To je přiměřená báze, na které už lze vystavět novou formu totality. Symbióza lidského strachu a pozemské vědecké moci, na které závisí lidské pozemské štěstí. Lepší kombinace ani nemohla být vynalezena. Všechny ostatní jsou nuceny pracovat alespoň s nějakou, i když ubohou, zformulovanou ideologií, kterou lze racionálně uchopit.

Tato totalita se však může spolehnout na jeden z nejsilnějších lidských pudů – na strach. Ten se dále šíří, podporovaný světskou i duchovní mocí, získává stále více věřících a s nimi roste i pohanský kult bílého pláště, který má zachránit svět.

Autor: Branislav Michalka

Zdroj: christianitas.sk/

Překlad: Protiproud